

Είναι φανερό ότι τα στοιχεία του habitus που συνέβαλαν στη σωτήρια συμπεριφορά του λαού μας για αιώνες έχουν εξασθενήσει πολύ, όχι όμως εντελώς, όπως τουλάχιστο δείχνουν μερικές συλλογικές αποφάσεις όπως εκείνη της αντιμετώπισης της οικονομικής κρίσης. Η ελπίδα είναι πως οι πρόσφατες συμφορές και ο επικρεμάμενος κίνδυνος πλήρους τουρκοποίησης του νησιού μας θα ενισχύσουν όσα ακόμα στοιχεία του παλιού habitus εξακολουθούν να υπάρχουν ή πώς θα δημιουργηθούν άλλα που θα είναι πιο συμβατά με το πνεύμα της εποχής μας αλλά θα είναι εξίσου σωτήρια με τα παλιά.

20 Ιουνίου, μέρα προσφύγων

Χύθηκε πολύ μελάνι
για να με πείσουν
πως δεν είμαι πρόσφυγας.
Το κρεβατάκι του παιδιού στο χέρι
το παιδί και τους ανθρώπους μου.
Σαν ήρδα δω κατάλαβα
τι είναι φτώχεια.
Ο φτωχός δεν μπορεί να επιδυμεί.
Η γιαγιά κι η εγγονή
τραγουδούσαν τον εθνικό ύμνο.
Εφτά πρόσωπα σ' ένα διάρι.
Όταν έχτισα με ρωτούσαν:
Γιατί έχτισες μεγάλο σπίτι;
Όταν ήταν μικρό, γιατί δεν με ρωτούσατε;
Πόσοι δούλεψαν τρεις δουλειές για να
επιβιώσουν;
Γιατί η πολιτεία δεν τους βράβευσε;
Γιατί τους κυνήγησε;
Έπρεπε να στεγάσεις, να προστατέψεις,
Να μην τους λείψει τίποτε.
Το πρώτο σακάκι μου δωρεά ενός σουηδού.
Η πρώτη φορεσιά δώδεκα λίρες.
Η πρώτη νύχτα σ' ένα κέντρο δίπλα στα μήλα.
Ύστερα, μεγάλωσε ο Θεός και μας σκέπασε.
Παραμένουμε πρόσφυγες
εις την αυτήν θέσιν.
Μην το ξεχνάτε.

Στέλιος Παπαντωνίου